

paalagte at holde Brandforhørene om igjen, have afholdt ordentlige Brandforhør, som de tidligere savnede enten Evne, Villie eller Virkelyst til, og det er jo klart, at Saadant maa virke demoraliserende paa enhver Befolkning. Jeg troer derfor egentlig ikke, at det af denne Grund vil være nødvendigt at sende Bornholmerne herover, for at de kunne komme i den saa meget forroste moralske Recrutskole; jeg troer heller ikke, at dette vilde hjælpe synnerlig paa Bornholmerne, men henholder mig til, hvad der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at Brændeviinsbeskatningen i saa Henseende nok skal gjøre Udslaget. Til disse Bemærkninger skal jeg nu indskrænke mig.

Rütken: Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg ikke trætte det ærede Thing længe. Det vil vistnok være i de fleste Medlemmers Erindring, idetmindste i deres, som med nogen Interesse have fulgt Værnepligtsloven af 1849, at den egentlig kun angaaer Landværnepligten, idet Tiden dengang ikke tillod at behandle Sagen ligeoverfor de Svødskrivningspligtige. Loven blev nemlig forhandlet lige i Krigstiden, og Marineministeriet var dengang bange for at røre ved Svødskrivningen, idet det frygtede for ikke at faae det tilstræffelige Mandskab. At den gamle Lov derefter er vedblevet at bestaae i 10 Aar, har været til lidet Baade for hele det søværnepligtige Mandskab. Der er vist ikke saa her i Salen, som i deres hjemlige Kreds have erfaret, at Mange maae lide for dem, der undbrage sig deres Forpligtelse. Sagen er nemlig ganske simpel den, at da der holdes Session hvert Aar, saa blive de tagne, som ere hjemme, og de, der ikke ere tilstede, gaae fri. Naar der nu navnlig dertil kommer, at en Matros, der har taget Styrmandsexamen og faret den Tid, Loven fastsætter, og derpaa taget sit Styrmandspatent, er aldeles fri for Værnepligten, saa er det klart, at en Mængde gaae fri. Naar man f. Ex. tænker sig to Brødre, hvoraf den Ene gaaer paa lange Reiser og den Anden bliver hjemme for at ernære sine gamle Forældre eller Børn, saa vil den, der gaaer paa Reise, naar han er i Besiddelse af

den mindste Fiffighed, med Letthed kunne undbrage sig enhver Session, indtil han har faaet sin Styrmandsexamen, hvorimod den Anden vil komme til at gjøre maaskee en 4 a 5 Tour, inden han bliver fri. Dette har nu været saa isinefaldende, saavel for Justitsministeren og Marineministeren som for alle vedkommende Autoriteter, Amtmænd, Udskrivningschefer o. s. v., at man har søgt at faae gjort en Ende derpaa ved at bringe en ny Lov angaaende Svødskrivningen ind i det store Lovgivningsværk, i hvilket Bestemmelserne om Værnepligten i det Hele ere samlede, fordi der, som det er udtalt i Motiverne, naar man ikke fik dem samlede i een Lov, vilde blive 3 forskjellige Ailder, hvorfra man skulde hente sin Underretning.

Jeg skal ikke nærmere gaae ind paa, hvorvidt der er skeet nogen Forandring i det Grundlag, hvorpaa Loven af 12te Februar 1849 hviler. Det forekommer mig aldeles klart, at den foreliggende Lov hviler ganske paa den samme Basis som den tidligere. Der er gjort nogle enkelte Forandringer til Fordeel for en større Ligelighed, men ikke Andet. Det, hvori den nye Lov hovedsagelig adskiller sig fra den ældre, hvad de Søværnepligtige angaaer, det er, at man har forsøgt at fjerne den ene Halvdeel fra at tjene for den anden Halvdeel, og det har man, som de ærede Medlemmer ville see af Lovudkastet, søgt at opnaae paa den Maade, at man har bestemt, at Enhver, der har en Søfartsbog — Enhver, der færet tilføjes som Udmønstret, bliver nemlig forsynet med en Bog, hvori hans Bøgd og Nummer bliver optegnet — derved strax bliver betragtet som indtraadt i den Deel af den store almindelige Rulle, som bliver kaldet Søruellen, og allerede derved forpligtet til at tjene i Marinen, hvis han paa den Session, der bliver afholdt ved hans 22de Aar, eller tidligere, hvis han melde sig frivillig, befindes tjenstdygtig. Efter den nu gjældende Lov skeer Indkaldelsen og Udskrivningen samtidigt ved Sessionen, hvorimod Indkaldelsen efter den foreliggende Lov skal skee paa den samme Aarstid som tidligere, idet enhver Mand, som er i Landet i den første Halvdeel af Februar Maaned, skal melde sig hos en Mønstringsoverfører, saa at det